

Імёны

Яўген КУРЧЫЧ:

«Галоўныя перамогі чакаюць наперадзе»

Ён прыйшоў у беларускую эстраду 19-гадовым юнаком. У вобразе рамантыка з чорнай шавялюрай скраў не адно дзясвочае сэрца і запомніўся многім як пераможца тэлепраекта «Акадэмія талентаў». Здавалася, што амплуа салодкагалосага хлопчыка з таямнічай усмешкай прыляпілася да артыста назаўсёды. Але, на шчасце, нешта пайшло не так, і сёння мы ведаем Яўгена Курчыча не толькі як спевака, але і як акцёра, выкладчыка, мастацкага кіраўніка гурта «Маракасы».

— *Памятаеце свой першы выхад на сцэну?*
— Гэта было эфектна, бо на яе я не выйшаў, а... выехаў на веласіпедзе з песняй Юры Шатунова «Дзяцінства». Спяваць пачаў дзякуючы маме. Яна медроботнік, але асоба творчая, самадзейнасць — гэта па яе частцы. Я пастаянна круціўся побач, вось да сцэны і прыкіпеў. Калі гаварыць больш падрабязна пра сябе, то я пайшоў доўгім і цікавым музычным шляхам. У 2011 годзе скончыў Мінскі каледж мастацтваў, зразумела, што там было няпроста. Даводзілася старацца ў тры разы больш, чым астатнім. З другога боку, для мяне тады ўсё было ў навінку, я пагружаўся ў кожны прадмет і выкладваўся па поўнай. У 2016 годзе скончыў з адзнакай Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт культуры і мастацтваў, а ў 2018-м атрымаў ступень магістра мастацтвазнаўства, цяпер вучуся ў аспірантуры.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

SEX=БАЛАСЫ

МІНІМУМ ПА МАКСІМУМЕ

Ну вось, нарэшце, і дачакаліся! І цяпер паўсюдна там, дзе па-нуе сонца і слупок тэрмометра паўзе ўверх, — топы, шорты, шлёпкі. Вышэй градус — менш адзення. Мінімум па максімуме. Асалода для вачэй і нагода для спрэчак. («Чым мацней летняя спёка, тым складаней глядзець дзяўчатам у вочы».) Так, на адной з вуліц Растова-на-Доне веласіпедыстка справакавала велізарны затор. Прычынай, як паведамляецца, стала не дарожна-транспартнае здарэнне і не празмерная колькасць машын, а ўсяго толькі сама дзяўчына, якая няспешна ехала на двухколавым транспарце. Затор утварыўся праз яе адкрыты ўбор: юная німфа была ў такіх кароценькіх шорціках, што яны практычна цалкам адкрывалі вачам аўтамабілістаў «пятую кропку». («— Дзяўчына, вы так адзеты ці ўжо раздзявацца пачалі?») Гэтае відовішча і жаданне зрабіць як мага больш здымкаў прымушалі ўжо іх ехаць так жа няспешна, нават не спрабуючы абагнаць прыгажуню. Гараджанка імгненна стала папулярнай і ў сеціве, дзе, як заўсёды, сышліся меркаванні «за» і «супраць»: ці правільна была адзета дзяўчына. Апраўданнем адкрытаму ўбору многія называлі надвор'е: «За акном такая спёка, што ездзіць у такім адзенні, хутчэй за ўсё, зручна і халаднавата».

Французжанка запусціла ў Twitter флэшмоб, да якога далучыліся многія дзяўчаты: яны выкладваюць у сацыяльных сетках фатаграфіі свайго дэкальтэ ў знак пратэсту супраць сексізму. Карыстальніца расказала, што незнаёмец на вуліцы ў грубай форме абразіў яе за V-падобны выраз, які адкрывае грудзі. («Жанчына пасля работы вяртаецца дадому на трамваі. Ад стомы прыкрыла вочы, амаль дрэмле. Раптам праз паўсон чуе прыемны мужчынскі голас: des deux pas (па-французску «за два крокі», «у два этапы», вымаўляецца як «до дэ па»). У галаве ў жанчыны імгненна пачынае гучаць ціхая павольная музыка... Ёй тут жа ўяўляецца Эйфелева вежа, Манмартр, Сена, яна адчувае пах круасанаў... Побач — нябачны прыгожы малады чалавек, які запрашае яе на танец... З гэтага стану жанчыны выводзіць той жа больш гучны і настойлівы голас: «Пытаюся, да дэпА едзеш?») Пра спёку ў навіне нічога не паведамляецца, але ж калі хадзіць па вуліцы з дэкальтэ, як не летам? («Яна ўперлася грудзямі ў мой позірк») Твіт дзяўчыны выклікаў вялікую цікаўнасць, пазней з'явіўся хэштэг #JeKiffeMonDecollete («я люблю сваё дэкальтэ»). Французжанка напісала: «Прыяцель, гэта мае грудзі, і я кажу: каб цябе чорт узяў». («Багаты ўнутраны свет трэцяму памеру грудзей не сапернік») Іншыя прадстаўніцы прыгожага полу падтрымалі пачынальніцу флэшмоба: «Таму што я свабодная жанчына. Таму што нашы бабулі змагаліся за свабоду». Ну вы ж ведаеце, калі жанчына штосьці надумае, дык абавязкова ў глабальным сэнсе. Чаму адразу так? («Вы бачылі, як жанчына дастае бюстгалтар праз рукаў кофты? Уявіце, што яна можа зрабіць з вашым мозгам».)

Вось, скажам, амерыканскія вучоныя апублікавалі на American Heart Association, што жанчына, якой стала дронна ў грамадскім месцы, можа не атрымаць першую медыцынскую дапамогу з-за... сваіх грудзей. Яны могуць папросту адпужаць мінакоў. («Адэса. Суседка суседцы наконт дэкальтэ: — Софа, у вас сэрца на двары») Вынікі даследавання засведчылі: шанцы атрымаць дапамогу ад выпадковых мінакоў у мужчын на 23 працэнты вышэйшыя, чым у жанчын. Аўтары падчас апытання высветлілі, што людзі баяцца быць абвінавачанымі ў сексуальных дамаганнях пры аказанні першай медыцынскай дапамогі, а таксама прычыніць пацярпелай фізічную шкоду. А калі ў прадстаўніцы прыгожай паловы чалавецтва будзе яшчэ і дэкальтэ ў спякотны дзень? Жак! Сапраўды, як тут не спужацца?! («Крыўдна, калі ў грамадскім транспарце шчокі трасуцца, а грудзі — не».)

А вось адміністрацыя Мінскага каледжа прадпрымальніцтва не спужалася пераапрацуць хлопцаў у спадніцы. Памятаеце гэтую нядаўнюю гісторыю? Ад спёкі напачатку дзяўчаты пачалі хадзіць на заняткі ў кароткіх сукенках і ім выдалі максі з рэквізіту мастацкай самадзейнасці. А потым і хлопцы патрапілі «пад радзачу», калі з'явіліся ў навуцальнай установе ў кароткіх пляжных шортах або рваных джынсах. Ну, затое мы далучыліся да шматлікіх краін, дзе мужчыны, пратэстуючы ў спёку супраць дрэс-коду і забароны насіць шорты, з'яўляліся на рабочых месцах у спадніцах і сукенках. У нас, праўда, гэта атрымалася па волі адміністрацыі каледжа...

Дарэчы, пра рваныя джынсы і іншы мінімалізм ад дызайнераў, выкліканы, відавочна, спёкай. Брытанскі вытворца жаночага адзення Pretty Little Thing напачатку выпусціў цалкам празрыстыя штаны на маланцы. Па інфармацыі афіцыйнага сайта брэнда, рэч зроблена са 100-працэнтнага пластыку і даступная ў сямі памерах. «У гэтых штанах вы тым будзеш выглядаць як заўгодна, толькі не празрыста», апісвае вытворца навінку. І што цікава — не паспрачаешся. Узровень адкрытасці — максімальны. («Па-сапраўдному багатая жанчына носіць пад джынсамі цэлыя калготкі») Пазней гэты ж брэнд выпусціў джынсавыя шорты з дзіркамі на ягадзіцах, як быццам іх сабака на ласкуты парваў. Вы ўяўляеце, што рабілася б на растоўскай вуліцы, каб тая веласіпедыстка праехала яшчэ і ў такіх шортах?

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Галоўныя перамогі чакаюць наперадзе»

(Заканчэнне.)

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— У самым пачатку кар'еры вы ў складзе Тэатра песні Ірыны Дарафеевай аб'ездзілі ўсю Беларусь. Што запомнілася з тых працяглых гастрольяў па самых аддаленых куточках краіны?

— Рэдка, але здаралася такое, што тры канцэрты выпадалі на адзін дзень. Мне, 19-гадоваму хлопцу, гэта было зусім нескладана. Здавалася, што магу выступаць увогуле без перапынкаў. Гэта быў своеасаблівы «курс маладога байца».

Менавіта падчас тых гастрольных тураў я ўбачыў, што для культуры ў нашай краіне робіцца шмат. Прыязджаеш у які-небудзь аграградок, а там у мясцовым ДК ёсць свой гук, добрае святло. Хоць галоўнае — гэта людзі. Яны ўмеюць прымаць гасцей, ветлівія. Нават калі бачыць цябе першы раз.

— Восем гадоў вы спрабавалі прабіцца на «Славянскі базар». Летась мара збылася: прадстаўлялі краіну на конкурсе маладых выканаўцаў, дзе занялі трэцяе месца. Задаволеныя вынікам?

— Я атрымаў цікавы і каштоўны досвед. Часта да беларускіх удзельнікаў прадзятая стаўленне: маўляў, вы тут свае, і вас пралабіруюць пры любым раскладзе. Таму нашым артыстам складаней, чым замежным канкурсантам, у эмацыянальным плане.

Мне было важна не сябе паказаць, а годна прадставіць краіну на міжнародным узроўні. Імкнуўся дабіцца абсалютнай бездакорнасці выканання, ад гэтага цэлы тыдзень перад конкурсам не мог заснуць. Атрымалася ці не — меркаваць журы і глядачам.

— Ці не здаецца вам, што песенныя конкурсы — гэта перажытак мінулага? Сёння можна стаць папулярным, загрузіўшы свой трэк у інтэрнэт...

— Набралі вы праглядаў і «лайкаў», пэўны час вашы песні пакрылі на радыё, і што далей? Што пасля рабіць з гэтай папулярнасцю, калі ў цябе нулявы досвед і няма ні капейкі на далейшае развіццё? Мы ведаем дзясяткі «зорак», якія праславіліся адной песняй, а пасля кудысьці зніклі. «Выстраліўшы» ў самым пачатку, трэба ўмець распарадзіцца славай: знайсці фінансавую і прафесійную падтрымку. Калі разабрацца, то ўбачым, што сённяшнія куміры маладзі не ўзніклі з ніадкуль. За імі стаяць прадзюсары, інвестары і цэлыя каманды з музыкантаў, аўтараў і піяршчыкаў.

Што датычыцца конкурсаў і тэлевізійных праектаў, то я не спя-

шаўся бы спісаць іх з рахунку. Яны фарміруюць цябе як артыста, многаму вучаць. Там ты перастаеш звяртаць увагу на дробязі (тэхнічныя непаладкі з гукам, святлом на канцэртах), перамагаеш мандраж, які ўзнікае перад вялікай аўдыторыяй. За кулісамі заўсёды можна пазнаёміцца з мэтрамі эстрады. «Славянскі базар» стаў для мяне

курсаў, ёсць стыпендыяты Прэзідэнцкага фонду.

— Акрамя работы ва ўніверсітэце, тэатра і сольнай кар'еры, вы яшчэ з'яўляецеся мастацкім кіраўніком гурта з экзатычнай назвай «Маракасы». Раскажыце пра яго.

— Аснова праекта — якасная музыка і гумар. Дзе б мы ні з'явіліся, народ у першыя ж імгненні зараджаецца пазітывам. Лёгкасць, небанальная падача і маладзёжны імпэт падабаюцца публіцы. Праект жа студэнцкі! Паколькі «Маракасы» — калектыў універсітэта, у нас ёсць магчымасць працаваць з харэографамі, рэжысёрамі, музыкантамі, якія тут выкладваюць ці вучацца, і гэта вельмі крута. Сёння мы частая гасці вялікіх мерапрыемстваў, што праходзяць на галоўных пляцоўках краіны.

— Яўген, падкажыце, як пачатковыя прабіцца на вялікай сцэну?

— Умець спяваць, мець музычны густ і працаваць без выхадных і адпачынку. Мне смешна, калі каментатары ў інтэрнэце пішуць: «Няма харызмы — зоркай не стаць». Але што такое харызма, як правесці яе наяўнасць? Гэта ўсё суб'ектыўна... Паколькі аўдыторыя сёння вельмі разнастайная, то кожны можа знайсці свайго слухача.

Праца артыста — гэта перш за ўсё аддача, якая доўгі час можа не прыносіць вынікаў. Усё, што маеш, ты ўкладваеш у сваё развіццё — песні, аранжыроўкі, касцюмы, рэкламу, кліпы, рэпетыцыі, работу над пластыкай і акцёрскім майстэрствам, заняткі ў спартыўнай зале. Прачынаешся і думаеш: каму я яшчэ сёння не патэлефанавалі, з кім не сустрэўся, куды не з'ездзіў, а яшчэ і ўвечары канцэрт... І гэтак кожны дзень. Калі вы гатовыя да такога ладу жыцця — сардэчна запрашаем!

Ганна КУРАК.
Фота з архіва героя.

чарговай прыступкай у кар'еры. Галоўныя перамогі яшчэ наперадзе. Магчыма, паспрабую свае сілы і ў іншых конкурсах такога кшталту. Але адразу папярэджу: «Еўрабачанне» найбольшым часам штурмаваць не збіраюся.

— Дарэчы, многім запомнілася ваша група падтрымкі ў амфітэатры — гучная і вясёлая. Хто гэта быў?

— Мае студэнты. Ужо чатыры гады я з'яўляюся выкладчыкам кафедр мастацтва эстрады, кірунак «спевы», у Беларускім дзяржаўным універсітэце культуры і мастацтваў.

— Вы, напэўна, лаяльны педагог?

— Наадварот. Патрабавальны і строгі. Але калі бачу патэнцыял і жаданне расці, буду дапамагаць чалавеку ўсім, што ў маіх сілах. Упэўнены: калі я нечага дасягнуў, то і студэнты могуць гэта зрабіць. Такі падыход дае вынікі. Мае выхаванцы з'яўляюцца лаўрэатамі рэспубліканскіх і міжнародных кон-

ЧЫРВОНКА
Чырвоная змена

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12
ад 19 лістапада 2009 года выдана
Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.
Заснавальнікі газеты —
рэдакцыйна-выдавельная ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
Дырэктар — галоўны рэдактар
СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказны за выпуск: рэдактар аддзела
Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — рэдакцыйна-выдавельная ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.
Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.
e-mail: info@zviazda.by

Газета адрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве
«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.
220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.
Тыраж 20.008.
Нумар падпісаны ў 19.30 17.07.2019 г.